

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

Aquest número, 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA

PREU DE SUSCRICIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.—Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

UNA PLANTA ULL-PRESA (Dibuix de M. MOLINÉ.)

Prou procura cada primavera cuidar-la ab molt esmero, pero sempre va de mal en piyor... ;Mirin com la troba ara de malura!...

PRIMAVERA.

s l'estació de las flors y dels perfums, dels ayres doços y suaus, de las il·lusions y de las esperansas.

En la primavera tot renaix, tot reviu, tot s'engalana: la vida vegetal esclata en flors y verdura, la sanch rebrota dintre del cos, corra pressurosa per las venas fa batre 'l cor, que s'apressura com una màquina al rebre un bon reforç de combustible.

Y no obstant lo mateix excés de la vida, aquest s'optat reviscolament, produheix efectes molt terribles en los cossos debils, migrats y malaltissos. La Primavera es una estació fatal pels pobres físichs. Una onada de sanch los ofega. La màquina descomposta, al rebre inopinadament una gran cantitat de combustible, estalla y queda destruhida.

Lo que passa ab la màquina humana, passa també ab la màquina del Estat.

Exi-teixen institucions un temps robustas y poderosas, que havent agotat sas forsas ab lo temps y en los excessos, viuen sols per miracle, afectadas de una verdadera tisis senil. La seva sort está fatalment fixada. Ha passat lo seu temps y han de morir.

En vá's rodejarán de las precaucions més exquisidas: en vá's tancarán dintre de casa, procurant ab lo major cuidad que no passi la més petita corrent d'ayre per la més insignificant esclatxa. Reclosas com plan'a d'ivernacle, ni floriran, ni donaran fruyt. Vegetarán estérils y tristas. Exigiran cuidados fasti llosos. Viuran sense viure, perque la vida artificial may ha sigut la vida verdadera.

Un día una ratxada d'ayre primaverat badará una finestra, y aquell aire que vivifica y recrea als cossos sans; aquell ayre qu' esponja y vigorisa als pulmóns sancers; aquell ayre vehícul de vida y de salut, será per las institucions revellidas y anémicas una ráfaga de mort.

S' haurá complert la inapelable sentència. S' haurá consumat lo desenllas que correspón á totas las tisis.

Lo poble té la seva primavera... la té també 'l govern.

Lo poble republicà espanyol, després del llarch hivern de la restauració borbónica, que ab sas geladas interminables semblava tenir que matar tota la vegetació, ha vist despuntar la primavera plé de goig y d'esperansa.

Sota la terra aho itesta van fondament colgadas las indestructibles lievors de democracia, procedents de la gloriosa cullita del any 68, han anat germinant, y al últim han tret brotada. Ni una sola ha deixat de demostrar la seva fecunditat pasmoia. Lo camp de las esperansas republicanas, en tot lo que la vista abarca, está plé de vegetació. L' últim arbre que ha brotat, es lo del sufragi universal.

Pero ab la primavera no sols reviuhen las plantas, sino també 'ls insectes que las destruhixen.

Y en lo camp de las nostras fatleras, fecundisat ab lo suhor del nostre front, hi abundan totas las plagas imaginables, que amenassen destruhir la cullita.

Hi ha 'l llimach asquerós del caciquisme, que tot ho babeja y tot ho corromp ab lo seu contacte.

Hi ha lo taup que treballa per sota terra, afanyós de rosegat las arrels de las plantas. ¿Sebéu quí son aquests taups? Los que dihentse republicans, sembran en lo nostre partit la divisió y la discordia, treballant per compte y en profit dels enemichs de la República.

Hi ha la oruga devoradora, filla de vicis inveterats, y de incorregibles corruptelas de passadas situacions.

Hi ha, finalment, la llagosta *pressupuestivora* qu' escampa a són pas l' aniquilament y l' assolació més espantosa.

De manera que apareixen y lluytan dos elements contraposats, dintre de la primavera.

Las plantas útils, y 'ls insectes danyins. La vegetació desarmada, indefensa, y las plagas provehidas de tots los elements de destrucció.

Lo poble y lo govern. Lo poble ansia un régimen d'ordre, de llibertat, d'economias, de formalitat política, y de respecte escrupulosós á la llei.

Lo govern perturba l' armonia, qu' es la base del ordre: falseja la llibertat, qu' es la norma de la vida: en lloch de cuidar del arreglo de la hisenda pública s' entrega als més escandalosos despilfarros; de la seva personalitat ne dona rahó la manera com son redimits y absolts los diputats de la majoria que van compareixer al Congrés ab sas actas plenas de bruticia: y 'l respecte á la llei lo demostra tolerant als seus amichs tots los excessos, y negant als seus adversaris totas las garantias.

Gracias á aquests vicis y á aquestas transgressions erigidas en sistema; gracias als ruinosos empréstits que s' contractan, als nocius privilegis concedits á determinats establiments de crédito: á la propensió manifesta de destinar las sumas que haurían d' invertir-se en lo foment de la riquesa pública á engreixar soldats que per res se necessitan, y á construhir barcos que per res han de servir; gracias á aquesta tendencia funesta á governar, no per la voluntat omnimoda del poble, que formaria per tot govern lo timbre més segur de confiança y de forsa moral, sino apoyant-se en la forsa bruta y transgredint la llei de la manera més descarada; gracias á tots aquests excessos, la Primavera, que podria ser tan alegre, tan riallera, tan agradable, ha arribat á ser pèl poble espanyol una causa de angunia y de martiri... per molts—y nosaltres nos contém en lo número—un motiu d' indignació.

Sí, senyors: indigna y subleva que s' estableixin lleys y no solzament deixin de complirse, sino qu' en tot alló que podrian cohibir al poder, se trepitjin cínicament y s' escarneixin ab lo major descaro.

Indigna y subleva que la nació que treballa y satisfá contribucions y tributs superiors á las sevas forsas, no puga arribar may á coll, veient aixamplarse més y més l' abisme del déficit que amenassa tragarse ns de viu en viu.

Indigna y subleva la informalitat dels homes que monopolisan lo poder, valentse de totas las trampas per no perdre aquest privilegi, un privilegi especial que 'ls dona dret á faltar desde 'l moment que l' ocupan á las promesas y compromisos contrets desde l' oposició sense que 'ls puji á las galties la rojor de la vergonya, per tenirlas ja coloridas ab la rojor de la societat.

Indigna y subleva que haventhi medis dintre de la llei per evitarnos tans grans perjudicis materials y morals tots aquests medis resultin inútils en la práctica. per la rahó de que, digan las lleys lo que vulgan, los que manan se consideran superiors á tot y autorisats pera abusar de tot.

Si alguna cosa desitjem es que aquesta indignació cun deixi fins que tothom la senti y tothom la fassa sentir. L' opinió que desmaya ó que s' cansa ó que s' deixa dominar pèl defalliment, es una forsa restada á la virilitat de la nació.

Siguém homes... y salvarem la cullita.

Perque tots aquests abusos se cometen á pretext de salvar aquella flor de ivernacle de que 'ls parlava al principi del present article. Mostremnos constants y enérgichs: contestém á cada abús ab un crit de protesta, y á l' hora menos pensada vindrá la ratxa salvadora, la ratxa de vent primaverat que ha d' esbotzar las finestras tancadas, y consumir la mort dels físichs y la de tots los seus parásits.

CAPRITXO. (Dibuix de E. PLANAS.)

La Primavera.

A pesar d' aixó, es segur que 'ls carlistas no s' hi llenstarán, perque diu que ara han agafat afició als menjars de cuina: cunya ministerial.

Per més que 'l vert los tiri, més los tira 'l pressupost.

Ja s' ha inaugurat la campanya teatral de primavera. Un dels teatros que se las prometen més felissas, es lo conservador.

Vegis la llista y programa que la empresa ha publicat:

TEATRO MINISTERIAL.

Companyia còmic-irrich-acrobática.

Primer actor y director: Cánovas.
Primera dama, ab obligació de vestir-se de dona: Fabié.
Barba: Pidal.
Actor bufo: Martos.
Encarregat del papers de forsa: Sardeal.
Dama jova ab la obligació també de disfressarse de senyoreta: Elduayen.
Partiquins y saca-sillas: Beranger, Isasa y Cos-Gayon.
Primer ballari: Villaverde.
Primera ballarina: Lo duch de Tetuán.
La empresa té intenció de representar las obras següents: *Desarreglo de la deuda de Cuba*, *La comedia proteccionista*, *L' alta reparadora*, etc.
Es probable que á fins de temporada se representi el *¡Salvese quien pueda!* ab tot l' aparat que requereix son interessant argument.
Ho consigném com un rumor que corra: pero en fi, s' assegura qu' en Sagasta está també interessat en la empresa, á pesar de que ell diu que no.

Lo doctor Veritas-polítich ha publicat lo seu acostumat butlletí d' entrada d' estació, ple, com sempre de consideracions atinadas y bons consells.

«Convenen sobremanera—diu—los banys d' entusiasme electoral y l' exercici constant d' aquest dret. Lo cos adquireix elasticitat, los membres socials se vigorisan y s' evita que surtin grans á la cara y á ca la ciutat, y erupcions perniciosas en la hisenda pública.»

«Ara, pues, que som á la primavera, recomano bonas dosis de energia. Lo calor de las próximas eleccions comensa á deixarse sentir y acudint á las prácticas higienicas, pot arribarse á fer un bon ajuntament.»

«Sobre tot, res de menjars indigestos ni candidats de conducta sospitosa é historia bruta. Ja ho he dit y ho repetixo: la llimpia es lo tot: los pobles més nets son los més ben administrats.»

Res més diu lo doctor Veritas: pero 'm sembla que ab lo transcrit n' hi ha lo suficient per sapiguer quín partit hem de pendre.

Siga per las molts humitats qu' hem experimentat, siga per otras causas que s' ignoran, lo cert es que s' afirma que prompte tornarà á haverhi bolets.

Ab tot, molts ho negan, y diuen que aixó son rumors que fa corre 'l govern per donarse importancia.

LA PRIMAVERA Y... LA POLÍTICA.

SONET.

(A MON AMICH AGUSTI FERRER.)

Omplirà de verdor la primavera los camps regats per gotas del abril, y del espléndit sol al bès viril, palpitará naturalesa entera.

En cambi la política rastrera del *Monstruo* decadent per tot istil, no deixarà al país estar tranquil, volent lo *fer felis* á sa manera.

¡Còmic contrast! Per una part la vida vigorosa potent, simbolisada per primavera liberal y hermosa.

Per altra, reacció desvergonyida mostrant sa dentadura ja corcada de vella boja, histérica y furiosa...

E. VILARET.

ECOS PRIMAVERALS.

ra sí que ja no pot negarse qu' hem entrat á la primavera.

Per la part de Madrid ja s' han presentat guatlles.

Guatlles socialistas gubernamentals que 'ls conservadors han portat al Senat per veure si servian de reclam per agafar musols.

Desgraciadament eran molt grossas y no feyan l' efecte.

Un' altra conseqüencia de la primavera. En Romero Robledo que, segons noticias, estava pròxim á ingressar definitivament en las filas conservadoras, ha tingut un bull de sanchs, n' ha clavat quatre de groixudas á n' en Silvela y s' ha desdit de ferse canovista. Ultimament li ha sortit una erupció á la llengua, que sembla que pica bastant: no á n' ell, als altres.

Los camps y las montanyas están ia completament cuberts de vert.

CAPRITXO. (Dibuix de E. PLANAS.)

Lo Primavera.

Primavera! ¡dolsa estació! Ara floreixen los jardins, ara se serena 'l cel... ara hi haurà eleccions.

Un aspirant a concejal. ¿Aquest es lo temps de la poesia y de la dolsura? ¡Raves frer gits!... Parléu de dolsura y de poesia, á un home que després de remoure cel y terra se queda sense acta...

Puig y Valls. Sempre hi sentit una secreta simpatia per la primavera. Per declarar la guerra no hi ha cap estació més apropiat.

Bismarck. ¡Ay! quan anuncian la primavera, m sembla sentir una veu misteriosa que'm diu: A casarse tocan. ¡Veyám si aquest any la veu ho endavinará.

Una que's cansa de ser soltera. La primavera es la millor estació pels pobres.

Rotschild. Sí: la primavera es molt bona y molt sana; pero més sa y més bó es freqüentar los sacraments y deixar-ho tot á la má dels jesuïtes.

Lo pare Coloma. La temperatura puja, la bolsa baixa, la miseria no's mou: veus aquí la primavera.

Un observador. ¡Gracias á Dèu que ja som á la primavera! Aviat deurém comensar lo mes de Maria.

Una «hica» de idem. No, seyors; no m vinguin ab primaveras. ¡L' época de la expansió! ¡la estació de la juventut! Que 'ls diables se la emportin...

Un oscurantista. Ara comensa de donar gust aixó de rondar pels carrers...

Un sereno. ¡Qué m' agrada á mí la primavera! Tot brota, tot creix, ¡tot...! Veyám si aquesta vegada hasta jo creixo...

Tort y Martorell. ¿La primavera? Comensém á picar. Ara vé la feyna per nosaltras.

Una pussa. Quan sento parlar de la primavera ja tremolo. ¡Quina cara se'm posará!...

Un que sol tenir sempre grans. ¡La primavera...!

En rigor, hi ha qui l' odia y qui la admira; mes... tot depén del color del cristal con que se mira.

FANTÁSTICH.

¡PRIMAVERA!

—Ja soch aquí.—¿Quí demanas? —¡Cóm! ¿no m' has reconegut?

Soch la gentil primavera, reyna de la juventut. Mira la verda corona que brilla sobre 'l mèu front: soch la qui porto la sava que rejuveneix al mon. la que fa las pits serenas, la que alegra prats y rius, la que belluga las auras, la que resuscita 'ls nius, la que desperta la vida, la que ho tenyeix tot de nou, la que anima, la que crea, la que impulsa, la que mou.

—Y vens á empendre la tasca en aquest pobre país?

—Com cada any —¡Feyna perduda!

—¡Qué dius ara! ¿per qué aixís?

—¿Qué 'ns farán tas alienadas?

¿qué 'ns farán los tèus petons, si aquí no hem de despertarnos ni estém per renovacions?

¿Qué 'n treurém de que las planas se revesteixin de vert, si á fer florir las ideas no hi arriba 'l tèu poder?

—T' equivocas; jo regeixo, igual que 'l mon material, los pensaments y 'ls principis del organisme moral.

—T' has donat á la política?

—Aquest any vull fé 'l debut.

—¡Ah! Pues benvinguda sigas.

¿Quinas intencions has dut?

—Segons y cóm: necessito

ans que tot sapiguer bé

cóm está la vòstra terra

per veure lo que haig de fé.

—En l' estat més lamentable

que t' pugas imaginar.

—Veyám si me'n fas dos quartos.

—Prompté están fets: allá vá.

Espanya es un camp de brossa

que may veu la lum del sol

y per hont lo progrés marxa

poch á poch com un cargol.

Sóls veurás alsinas secas,

roures totalment corcats,

un aixám d' herbas dolentas

y esbarzers per to's costats.

Ni una planta profitosa,

ni un arbre que dongui fruyt;

per tot miseria, abandono,

sombra funesta y descuit.

Y en mitj d' aquest erm, xuclantnos

día y nit, istiu e hivern,

la plaga més verinosa,

lo cuch, l' oruga... 'l govern.

—¡Ja t' entench! Vols dir qu' Espanya

necessita un bon refors

de sava, y una neteja

de tots aquests arbres morts.

—Aixó mateix. —Pues ¡arriba!

preparéu los camps corrent

per sembrarhi democracia ..

—¡Si fa temps que s' está fent!

—¿N' heu sembrat? —A carretadas.

—Y donchs! —Pero no ha grillat,

ó al menos fins avuy día

no ha donat cap resultat

—¡Ah! La llevar democrática

sol anar poch-á-poquet,

sobre tot quan ha de creixer

en terreno massa fret

—Pues escálfal desseguida.

—Aquest any s' escalfará

y la llevar que hi ha á terra

jo t' ho juro, grillará.

—¡Tant de bo que ho endavinis!

—La primavera t' ho diu:

¡ja veurás quins fruyts més dolsos

per allá á entrada d' istiu!

C. GUMÀ.

LOS PRESOS DE SABADELL.

Los primers petardos que's van descubrir, á la vora de la estació de Zaragoza tenian la forma de pera.

Uns altres que se'n han descubert ultimament en las inmediacions del Port tenian la forma de taronja.

Estém esperant que se'n descubreixin uns de nous que tinguin

gan la forma de figas secas

Tots aquests descubriments misteriosos han donat lloch á numerosas presons; la presó de un gran número de obrers coincideix ab l' aproximació del primer de maig; y aquesta coincidencia fa que molta gent desapassionada miri ab desconfiansa lo descubriments dels petardos. No fora la primera vegada que 'ns donarian petardos per l' istiu.

Uns petardos á Terrassa ficats dintre de un cabás y portats per un desconegut á un Centro obrer, que res tenia que veure ab ells, doná lloch á la presó de alguns honrats treballadors, qual detenció's prolongá senmanas y mesos.

Los descubriments dels petardos de aquests días han ocasionat també la detenció de un número regular de obrers de Sabadell, entre ls quals s' hi contan no solzament socialistas, sino també alguns individuos de la Juventut católica.

Thomom está convenut de la seva ignocencia; pero 'ls presos, presos están. La privació de la llibertat significa tant per ells com per las sevas familias lo desconsol y la miseria.

Totas las classes socials de aquella industriosa ciutat contribuixen á una suscripció pera socorre als presos y á sas familias: totas s' apressuran á suscriure una sollicitud dirigida al President de l' Audiencia, en demanda de que la causa s' activi, per no perjudicar als que resultin innocents ab midas preventivas que quan s' allargan massa se converteixen en un verdader cástich, per més que aquest cástich siga del tot inmerescut.

Unim la nostra veu á la dels sabadellenchs, porque com ells, sens escepció compreném que lluny de avivar diferencies de classe, lo que convé es que tots los homes nos mirem com á germans, interessantnos tots per las desgracias agenas.

Cuidín los tribunals de obrar ab activitat; si descubriren algún culpable, castigunlo enhorabona; pero als innocents no se 'ls subjecti ni una hora á las penalitats y amarguras de una detenció injusta.

No volém donar llisóns á ningú; pero si nosaltres fossem jutjes, en aquestas agafadas á granell, per fets eom lo dels petardos, en los quals, regularment hi intervien molt pocas personas, sentiríam un pés sobre la conciencia que no 'ns deixaria dormir, y treballaríam nit y día pera garbellar bè y restituir á la tranquilitat y á la pau de la familia, á tots aquells que poguessen ser víctimas innocents de una delació infame ó de una sospita mal fundada.

Ara 'l jutje que intervén en la causa dels petardos, que's posi la má al pit y que obri á conciencia.

J.

Aviat sortirém de duptes: si escampan sorra, bolts segurs.

Res de modas. Lo figurí espanyol de primavera continuará sent lo mateix que fins ara. Poca roba, mal pagada y molta gent sense camisa.

Si's presenta ocasió, hi haurá qui's girará la casaca. Y per avuy, prou.

A. MARCH.

SOBRE LA PRIMAVERA.

(UN MANAT D' OPINIÓNS.)

Lo hi ha estació més bonica que la primavera. Lo que té de mal es que 'l primer de maig s' escau casi bé al mitj d' ella, y aixó la deslluheix bastant.

Un conservador espantadis. ¡La primavera! ¡eh, la primavera! ¡tots los poetas l' hem cantada! ¡tots los enamorats l' hem esperada ab delit!...

Cánovas. Jo en sent á la primavera ja respiro —Anda—penso—ja pots anar á empenyar-te la capa.

Un perdulari. Si la primavera no existís, casi sería precis inventarla. Perque ¡mirin que'n guanyo jo de diners á la primavera ab aquests ditxosos jardins y ab aquestas interminables plantacions!

Lo jardiner municipal. ¡La primavera! Mal temps: ara comensa 'l dejuni per mí.

Un fabricant de mangutos. ¿La primavera? Ja va bè: aviat comensarém á fer negoci.

Un que ven vanos. No'm preguntin si la primavera m' agrada. A mí m' agrada tot, tot absolutament; menos en Silvela. ¡A aquest sí que no 'l puch tragar!

Romero Robledo. ¡Psé! Jo no'n puch dir mal de la primavera. Al menos d' aquesta... ¡Hi guanyat lo ple!

Lo marqués d' Ayerbe. ¡Ay! Veyám lo que'm portará aquesta xamosa primavera. ¿Serán flors? ¿serán espinas? ¿Hi caurá un premi? ¿Pescaré sols un accésit?

Un que tira als Jochs florals. M' han dit qu' en Ruiz Zorrilla á la primavera es més condescendent y amable que may. Vaig á trobarlo.

Martos. ¿Per qué prefereixo la primavera á las demés estacions? Per un motiu que no té res de poétich: porque reparo que al arribar aquest temps se té menos gana.

Una dispesera.

NOSTRE PA DE CADA DIA.

Desde que 'ls conservadors nos gobernan, per desdita, no més se senten á dir per tot. Aquestas noticias: «Ahir van robar deu pisos y tres ó quatre botigas.» «A un pobre home que passava pèl carrer de la Gran-via á dos ó tres quarts de set, quan encar' era de dia, li van pendre tots los quarts, l' americana, l' hermillia, los pantalóns, lo sombrero, los mitjons y las botinas, y després li van donar una soberbia pallissa.» «Avuy, mentres don Fulano pujava dalt del tranvia, li han fet correr lo rellojje y ademés la leontina.» «Tota la roba mullada que dalt del terrat hi havia per aixugar, han robat á dugas pobras vehinas.» «Per la part de Tarragona han surtit dugas partidas que roban als viandants los diners y fins... la vida.» Aquests robos son, lectors, nostre pa de cada dia, d' ensá qu' estém governats per aquests conserva-tripas.

DO' ORS MONT.

UNA REAL MOSSA Y UN BABAU CISTELLA.

UAN la carn ha de ser del llop, ella mateixa se 'n hi vá Pero aquí no 's tracta de un llop, sino de una lloba: de una dona brillant y engrescadora, com poden veure pèl retrato adjunt: en una paraula, se tracta de una dona capás de fer pendre la mica de xaveta que podria quedar al cap del *Petit Duc* de Orleans, heréu legítim de la corona de

Fransa, es á dir de una hisenda situada en la imaginació árida y deserta dels partidaris de la monarquia francesa:

Lo *Petit Duc*, lo *Príncep Cacerola*, com li diuen los seus paisans, ha tirat en l' ayre la corona de cartró forrada de paper daurat, que bastava á mantenir las esperansas dels monárquichs.

Avuy, més que un *candidat*, es un *cándido*.

L' amor á una cantant lo té subjugat per complert. Ja que no pot ser rey de Fransa, per la gracia de Déu, se contenta en ser escláu de una dona de teatro, per la gracia de Mme. Melba, que aixís s' anomena la xucladora de tots los seus cinch sentits.

A Londres la vá coneixer, enamorantse'n com un ximple.

Aquella anada á Fransa ab la excusa de ferse inscriure en las filas del exercit, aquell rasgo de aparent patriotisme que ab tanta efusió encomiaren los monárquichs y del qual tant de partit pretengueren treure'n, no era més que 'l desitj que tenia de reunir-se vestit de sorge ó vestit de paisá, ab lo seu adorat torment, que llavors se trobava á Fransa.

Lo govern vá agafarlo, vá engabiarlo un quant temps per temperarli las sanchs. Durant lo seu cautiveri rebia diariament la visita de la seva cusineta, una noya jova, plena de bona fé á la qual ell tenia embabecada ab paraula de casament. Los pares venían molt bé en la boda. Tothom creya que 'l matrimoni dels dos regis cusins s' efectuaría á la major brevetat. Lo retrato dels nuvis figurava en tots los aparadors de París en posicions y actituds molt íntimas.

Y 'ls monárquichs entusiasmat, exclamaven:

—Oh!... Es un idili, senyors... es un idili molt tendre.

Y s' aixugaven una llagrimeta ab la punta del mocador, prefan un polvo de rapé y al estornudar ho feyan á la salut dels dos nuvis augustos.

¡Quán prest ha vingut lo desencant! ¡Pobres monárquichs, no 'ls hi faltava més que aixó!...

Lo *Príncep Cacerola*, ab tot lo salero de un cap destornillat, á lo millor y sense com vá ni com costa, vá enviar á passeig á la seva amable cusineta. Al seu pare mateix, que li feya cárrechs per una falta semblant de delicadesa, li vá respondre:

—Miri, papá: m' hi enterat ab molts metjes y m' han assegurat que un matrimoni entre parents porta sempre mal resultat respecte á la salut y á la conformació física dels fills que n' ha de néixer. Jo tinch horror á posar desgraciats al mon. Ja n' hi ha prou de coixos, de geperuts, de idiotes...

—Pero ¿y la paraula? ¿y 'l punt d' honor?

—Tot lo que 'm diga es inútil: jo no 'm caso

Y 'l molt tuno, passantse 'ls compromisos per sota l' aixel·la, deixant á la seva cusineta ab un pam de nas y ab los ulls cuberts de llágrimas, corria de nou en busca de la cantant y 's reunia ab ella.

A Sant Petersburg vá trobarla, y ab ella anava de brasset pèl carrers, ab ella apareixia al palco del teatro, afrontant las miradas de tota l' aristocracia moscovita.

L' emperador de Russia vá tenirli que prevenir que toqués pipa ans de 48 horas, ja que no podia consentir per més temps semblant escándol.

Lo príncep *Cacerola* y la cantant Melba van fer la malleta, van pendre 'l carril y cap á Viena faltan *tortolillos*.

Allá portavan la mateixa vida y donavan cada dia iguals escándols que á Sant Petersburg Tothom parlava d' ells, tothom se 'n ocupava, ne murmurava tothom. Pero 'l *Petit Duc*, encalabrinat com se trobava, no veyá res, no sentia res, feya la seva y deixava dir.

MME. MELBA.

(De una fotografia de M. Benque et C.ª de París.)

Tota la premsa europea parlava de aquests amors escandalosos: los republicans se 'n reyan brutament; als monárquichs se 'ls tornava la pell de gallina sols al pensar que 'l legítim representant del dret diví estava fent davant del mon y ab tal descaro un paper tant ridícul

Aixó durá algún temps... Després res més se sapigué del *primo-dono*... Més tart la cantant Melba regressava á Fransa, y alguns notaren que aquella reyna de teatro portava entre 'l seu servey, disfressat de criat ó de lacayo, á un jove torpement desfigurat que se semblava com una gota d' aygua al príncep *Cacerola*

Y ell era en efecte: ell y ningú més Arrastrat, avassallat, aturdir, cego, entregat en cos y ánima á una cantant, ell, lo primogénit de la familia real, lo legítim successor del trono, l' heréu de Sant Lluís!...

—L' heréu de Sant Lluís disfressat de lacayo de una tiple!...

—Oh República, disfruta, gósat en aquest espectacle!... Y tú, Mme. Melba, hermosa domadora de candidats al trono, cúsat aquest mico filós á las faldillas y conta ab l' etern agrahiment de la Fransa republicana

P DEL O.

N avis als vehins de Barcelona.

Si se 'ls presenta qualsevol persona ab cara de burot ó d' empleat del municipi, demanantlos la firma pera la designació de interventors en las próximas eleccions de ajuntaments, tréguinse'l del davant ab un fástich.

Perque 'l tal individuó está faltant á la ley de dos maneres: primera: dedicant á traballs de partit un temps que la ciutat li paga perque 'l dediqui exclusivament al seu servey. Y segona: recullint firmas avants de que 's declari obert lo periodo electoral, cosa que la ley la té terminantment prohibida.

Doném aquest consell, desitjosos com estém de que tothom aprenga á defensarse, y quan vinga 'l cas sapiga ferho.

Lo Sr. Elias y Molins, més afortunat qu' en Puig y Valls, ja es diputat.

Pero las causas entauladas contra 'ls transgressors de la ley en lo districte de Vilafranca seguirán lo seu curs... y á quien Dios se la dé, san Pedro se la bendiga.

Ja veurem quan arribi l' hora de pagar la patenta quin consol donará 'l Sr. Elias de Molins als que per culpa seva vayan a probar lo ranxo del presiri.

¡Qui sab! Tal vegada 'ls regalará la cullera, perque cada vegada que menjin se recordin d' ell.

Perque lo qu' es ell, encare que 'ls tribunals los condemnin, no será capás de abandonar la investidura.

En aquesta classe de negocis sempre pagan la festa 'ls instruments, y no la mà que 'ls fa moure y que després s' aprofita de las sévas fetxorias.

Un revistero del *Brusi* deya aquest dia, ab motiu de passejarse 'n Mazzantini pèl saló de conferencias del Congrés:

«¿Quien sabe si andando el tiempo veremos algún matorador, banderillero ó picador diputado á Cortes, que agallas tiene el sufragio universal para perpetrar eso y mucho más?...»

Es preferible veur'hi toreros, que després de tot son gent que 's presentan davant del toro ab noblesa y a risch de la pell, que certs barateros politichs, que ni per catxeteros serveixen.

Lo Mónstruo, al últim, n' ha fet una de las sévas. Desde la tribuna del Senat ha espetat un discurs, declarant sas simpatias socialistas.

Ha reconegut lo mal que afigeix á las classes obreras... Ara respecte al remey, a la solució, siquiera alivio, no n' ha dit res, ni una paraula.

En lo fondo hi ha lo següent: Las classes obreras cumplirán ab lo seu deber, serán molt macas y dignas de que se las respalli, si mentres ell governi s' están quietas y no li promouhen cap conflicte.

Ara respecte á reformas sociales, ja 'n parlarem un altre dia.

Ahir precisament m' ho deya un obrer: —Encare que 'l Canovas d' avuy sembli un home totalment distint del Canovas del principi de la Restauración, es lo mateix home ab los mateixos vicis y defectes. No hi ha més que una diferencia, y es que desde que s' na casat s' ha tornat molt de la broma.

Y la broma será 'l primer de maig. De moment ja 's diu que als obrers no se 'ls deixará usar del dret de manifestació, que sens la menor dificultat los va piérrmetre l' any anterior lo govern liberal de 'n Sagasta.

A dintre de locals tancats los deixará dir tot lo que vulgan; ara en quant á sortir al carrer ja es un'altra cosa. Al carrer no s' hi deixa sortir sino las professons, precedidas dels armats, y seguidas de las cucurullas.

Als obrers no se 'ls considera dignes de donar una vegada més un de aquells exemples de sensatés y de cordura que saben donar sempre en semblants cassos.

Fossen siquiera obrers d' una parroquia!

Aquí tenen pintat al Mónstruo per lo que diu y per lo que fá; per las paraulas y pèls actes.

De moment ensabona a las classes obreras.

Després obra la navaja, l' afileta passantla per las cubertas del llibre de la ley, y 's disposa á ferla servir.

¿Creuhen que per afeitar als treballadors?

Res d' aixó: per tallarlos lo coll, tot dirigintlos piropos y manyaguerias.

Los piropos tan buyts de dintre com las bombollas de sabó que 'n Canovas ha dirigit als socialistas, obeheixen á un plan preconcebut.

Tota la pòr dels canovins no estriba en lo socialisme. Tota la seva pòr estriba únicament en la República.

En aquella Republica que s' acostá pèl seus passos contats, arrastrada pèl progrés del temps y per la forsa de las cosas.

Las aspiracions socialistas fomentadas pèl conservadors, no son més que una manya qu' emplean ab molta habilitat pera distreure als obrers de la política. Mentres hi hája indiferents que no 's preocupin de la política, ni prengan una part activa en las lluytas electorals, durará l' arrós dels que avuy viuen aferrats á la cassola.

Ha sigut aprobada l' acta de Sabadell.

Totas aquellas infamias comesas á Ripollet y demés pobles del districte han passat com la cosa més corrent y natural del mon.

Veritat es que la majoria está tan apurada, que ha passat per tot, ab tal de poder contar ab lo reforç de la paraula eloqüent del *Burro d' or*.

¿Y l' acta de Tarrassa? De aquesta encare no se 'n parla.

Lo Sr. Bosch y Labrés la té guardada esperant, sens dupte, que s' assequi la sanch de Olesa, y que s' esbafi la pudó que despedeix y que no permet ser presentada en cap siti ahont se reuneixin personas una mica delicadas de nas.

Passavan de cent las actas brutas que van presentarse al Congrés, y solzament deu han sigut declaradas graves.

De aquestas deu n' hi ha sis que pertanyen a las oposicions. Unicament quatre corresponen a individuos que son amichs del govern.

¿Eh quin cop d' efecte?

L' acta de Vigo no podia anar.

Y ha anat y ha passat de la següent manera.

Figurava en l' ordre del dia y devia ser impugnada rudament quan se posés á discussió S' obri aquest dia 'l Congrés, y veyent que casi no hi havia ningú, se tragué l' acta famosa del siti que ocupava en la citada ordre del dia, y 's colocá en primer lloch.

—¿No hi ha ningú que demani la paraula sobre l' acta de Vigo?... (Silenci sepulcral.) ¿S' aproba? (Continúa'l silenci.) Quèda aprobada per unanimitat.

***

LO CAMP DE LA POLÍTICA. (Dibuix de APELES MESTRES)

Mentres hi haja aquest espantador, per mes que 'ns l' hajan espellifat, no hi ha por des *aucellots*: la cullita ser  nostra.

¡Ay, Senyor!

La veritat, a la sola idea que del local abont s'efectúan aquestes trapacerias a la vista de tothom, es de abont ne surten las lleys que obligan a la nació espanyola, a l'home més valent y despreocupat la pell se li torna de gallina.

Entre 'ls náufrechs que se'n han anat a pico en los mars procelosos de la comissió d'actas, s'hi conta 'l célebre Peral, votat per una inmensa majoria d'electors en lo districte del Port de Santa Maria.

No li ha valgut ni la rahó, ni l'apoyo decidit del terezo Mazzantini.

Veritat es que 'l seu rival era 'l fill del ministre de Marina.

Desenganyis en Peral: déixis de inventar submarinos y vegi si troba un aparato per fer la guerra y destruir la immoralitat electoral.

Avuy com avuy es l'únich que 's necessita.

Tant otés se mostra en Romero Robledo contra 'l govern conservador, que ha arribat a dir que avants que ab en Cánovas se'n aniria ab los republicans.

Si per cas ab los republicans sarauhistas de Barcelona. Perque lo qu' es los altres, per gran que sigues la barra de 'n Romero, no podriam may tenir la barra d'obrirli la porta.

Consumatum est.

Aixó vol dir que 'l director del periódich *La voz del Progreso*, de Tortosa, ha ingressat ja en la preso de aquella ciutat al objecte de cumplir la condemna de dos anys, quatre mesos y un dia d'engabiament que li han posat los tribunals per haver reproduhit un article, titulat *La crisis del hambre*, insert per primera volta en *El Resumen*, de Madrid.

Ni al autor del article, ni al periódich que 'l doná a llum en sas columnas, ningú fins ara 'ls ha dit res. A Madrid no ha sigut delictu escriure y publicar un escrit; en cambi reproduhir aquest escrit a Tortosa, ha donat lloch a una condemna.

Lo periódich de Madrid té una circulació inmensa; lo periódich de Tortosa la té mo t reduhida.

Si ho entench, que vingui la justicia, que agafi la espasa y que 'm peli.

CARTAS DE FORA.—Un lector apreciable de Sancti Spiritus (Cuba) nos remet un retall del periódich *El País* que véu la llum en aquella població, donant compte de una causa y un fallo. Los antecedents de la causa son los següents: «Lo rector de Bejucal se negá a batejar com á legítima una nena baguda de un matrimoni civil, fent constar en la partida qu' era filla de pare no conegut en vista de lo qual lo pare demaná que 's processés al rector per falsetat en document públich.» Donchs assómbriñse: la causa s'ha sobresehit, lo qual no donará pocas alas a la gent negra, que tanta tirria té al matrimoni civil.

D. Jaume ha sigut rebut a Vilassar de mar en professó, acompanyat a la rectoria ab música y cant y obsequiat ab una vetllada.—Aixó dona gust veritat, D. Jaume? ¡Vaya si 'n donal! Aixó y alló altre... ¿Qué? Res: fumém, fumém.

L'arcalde de Cardona sempre tan amant dels seus administrats Ab motiu de la aproximació del primer de maig, se suposa que ja ha fet la seva llisteta de sospitosos, enviantla al Govern de la provincia, en la qual hi figuren precisament los noms dels vehíns més honrats y pacífichs de la població. Més pacífichs qu' ell y 'ls seus comparsas que per celebrar lo triúfno del carlí Llauder tingueren un gran tiberi y al sortir, ab sas paraulas grosses y provocativas per poch arman un gran conflicte. Es precis que las autoritats superiors sápigam qui es l'arcalde de Cardona y obrin en conseqüencia.

Contra la costum dels altres anys, que la nit del dijous sant se quedavan dintre de la iglesia del Masnou un parell d' homes llogats a fer llum al monument, enguany van quedarshi voluntaris y voluntarias qu' estavan molt satisfets de prestar aquest servey. Ara hi ha un dupte, y es si ells feyan llum a Déu ó bé si Déu los feya llum a n' ells. Aixó podrá averiguarho 'l bisbe Catalá, si visita aquella població.

A Lloá s'ha efectuat l'enterro civil de un jove, ab acompanyament de música y ab un séquit numerosíssim. Lo sepeli del cadáver, després d'un discurs de l'arcalde accidental, s'efectuá al crit de «Visca la llibertat de cultos!»—Es aquest lo duodécim enterro civil que s'efectuá

en una població rural, qual vehinat no excedeix de 600 personas. Los enterros civils han entrat tant en las costums dels vehíns de Lloá que fins los que blasonan de católics se complaühen contemplantlos y no s' recatan de dir que 'ls agradan més que 'ls de la iglesia. Contribubeix molt a aquesta simpatía general lo sentiment d'igualltat innat en l'home. Mentres l'iglesia colga als pobres sota terra y dona sepultura més acomodada als que poden pagarla, en lo cementiri neutre de Lloá, pobres y richs son enterrats indistintament en ninxos de iguals condicions, construbits exprefés. De manera que si 'ls capellans volen fer la competencia als lliurepensadors, haurán de comensar per ser més desinteressats.

Ha mort a Artesa de Segre lo conseqüent republicá D. Joseph Solá, una de las personas més estimadas en aquella comarca per sa honradés per son entusiasme y per la noblesa del seu caràcter. Aixís es que sa mort ha sigut molt sentida. Artesa en massa assistí al seu enterro. Tractantse de una població petita, no s'havía vist may un acte tan concorregut. Uns 400 homes y unas 150 donas figuravan en la comitiva, además de totas las autoritats, civil, militar y judicial y la banda de música de la població. Aquest sol dato indica si eran poderosas generals y merecudas las simpatías que disfrutava 'l conseqüent y malaguanyat Joseph Solá.

ALS ELECTORS OBRERS

DE LAS AFORAS DE BARCELONA

Electors de las Aforas, los que ab penas y traballs tenu de passar las horas; recordéus de 'n Puig y Valls.

Recordéu qu' ell s' amagava quan en Salmerón venia y los seus drets defensava ab admirable energia

Penséu qu' es conservador y no olvidéu, ciutadans, qu' ell insulta de traïdor als obrers republicans.

Recordéu qu' ell a Madrid volent jugá a diputats, va fé un discurs molt petit, pero plé de distarats.

Y aixó qu' escrit ja 'l portava, per poder semblá orador, y un que al seu costat s' estava li feya d' apuntador!

Allí, tot mal humorat, sabent que vam lluyta: units, va dir que *havia guanyat* porque anavam desunits.

Allí insulta a la pobresa del modo més reprobable, sens pensar qu' hi ha qui ab riqueza pot ser sols un miserable.

Si rellotje no portém, com ell va dir, ab tó pesat, en cambi aquí no robém cap acta de diputat

Ab gent de poch més ó menos no 'ns hi fem. puig fa pillet, ni apoyém tampoch serenos que haurían de dur grillot

Mostrant tenir poch cervell també va dir ciutadans, que 's qu' hem votat contra d' ell som tan sols uns ignorants.

Quan ell no pot ignorar, porque ja ho sab tot lo mon, que molts dels que van votar al eminent Salmerón,

per més que siguin obrers, son trempats nets de clatell, y sens tenir tants diners son tan il-lustrats com ell.

Tot quan a Madrid va dir no ho diria ¡viva Déu! a Gracia, ni a Sant Martí ni ta'n poch a Sant Andréu.

D' obrar d' una tal manera bè prou que se'n guardaria, puig la nostra classe obrera tals insults no aguantaria.

Mes lo fet no té disculpa; lo qu' ell va dir escrit está, y tart ó dejorn sa culpa lo poble té de jutjá.

Electors de las Aforas, los que ab penas y traballs tenu de passar las horas; recordéus de 'n Puig y Valls!

F. LL. Y B.

APROPÓSITS.

En lo camp de la politica hi floreixen moltes ambicions y se'n hi floreixen moltes vitras.

L' acta d' un diputat votat es una flor natural d' exquisit aroma; l' acta d' un diputat botat es una flor artificial que despedeix l' aroma de la essencia que li posan.

Pèl polítich de pega sempre es febrer; pèl polítich de sòrt sempre es agost.

¡A quants polítichs lo blat se 'ls torna civada sense adonar-se'n!

Quan lleigeix: S' han obert las Corts, instintivament me tape 'l nas y escupo.

J. BARBANY.

EFFECTES DE LAS PRIMAVERAS MUNICIPALS.

Pobra Pubilla, ¡quins foronçols!

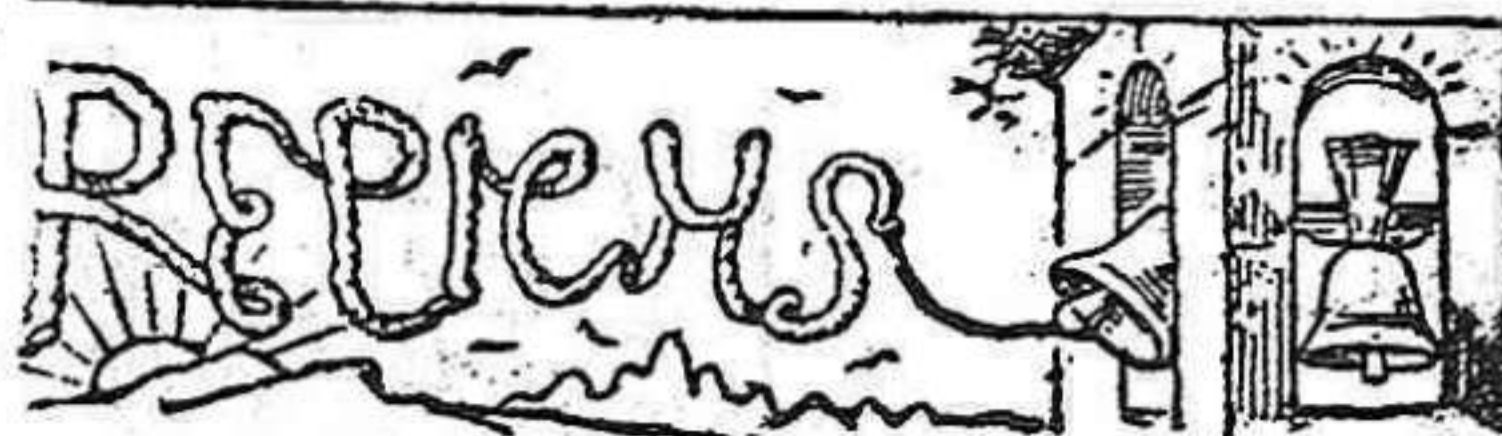
UNA PLANTA INOFENSIVA.

Cada dia més decayguda per taltarli arrels.

per veure si 'l poble hi cau:
Ha pensat en Santa Bràbara
perque ara ha sentit tronar;
però en passant lo rubasco,
dintre d' un més ja que va
que ni menos se 'n recorda
del seu discurs del Senat?

C. GUMÀ.

DON Cristino déu estar desesperat.
Avants de las eleccions va present-
tar una dotzena d' ous a n' en Silve-
la, dihentli:
—Vosté qu' es la lloca del partit
conservador, fassi 'l favor de covar-
me'ls, si es servit.
Y al calor de la influencia oficial varen rompre la
clo-ca dotze diputats martistas, vius y aixerits com ells
sols y que feyan honor a la gallina que 'ls va poudre.

Ha vingut després D. Cristino y 'ls ha cridat a ca-
pitul.
Los dotze diputats s' han reunit y després d' escoltar
las rahons de la seva mamá, han acordat desentendres
de músicas y anarse'n cada hù pèl seu costat.

—Tots nosaltres—li han dit—som de la mateixa casta
que vosté. Desde 'l punt que naixém ja 'ns sabém picar
lo menjar.

Y alguns están disposats a anarse'n a ajocar al galli-
ner de la majoria, qu' es ahont se dona avuy la millor
pitansa.

¡Pobre D. Cristino! ¡Mil vegadas més hauria valgut
que de aquella dotzena d' ous se 'n hagués fet fer una
bona truyta!

¡Olé per las devotas enamoradas!
A Ciudad Real una penitent s' ajenolla als péus de un

confés, y embolicadas dintre de un paper li entrega unas
magnificas civellas d' or y plata, ab l' encàrrech de po-
sarlàs a mans de un capellá jove y molt guapó, dihentli
qu' era un cas de conciencia.

Y ara 'l capellá jove y guapo que ha rebut l' obsequi,
y que segóns contan té unas magnificas pantorrillas a
las quals s' hi ajustan molt bè las mitjas negras, s' ha
posat lo regalo a las sabatas de xarol y no dona un pas
que no pensi ab la desconeguda y misteriosa dama.

Aquesta guarda 'l riguros incògnit. Y sens motiu,
perque com diu lo capellá agraciat:

—Si 's donava a conéixer, molt seria que no 'ns arre-
glessim, prenentla ab molt gust per majordona.

Quan en Romero Robledo está boig de rabia, devega-
das fa bitllas.

Exemple, lo que digué l' altre dia en lo Congrés.

—D' aquí en avant lo manual del perfecte diputat no
tindrà més que dos articles: portar l' acta y ser minist-
terial.

Veritat es que aquest manual lo mateix Romero Ro-
bledo 'l va escriure, haventse declarat obra de text de
tots los governs monárquichs.

¡Com que fóra de aquest manual, no hi ha salvació
per ells!

Lo Sr. Botella s' ha separat del partit romerista.

¡Pobre Romero Robledo! Ja no serveix per res ente-
rament... ni per tap de botella.

Los catalanistas deuben estar orgullosos.

En las discussions d' actas s' emplea a cada punt la
paraula *tupinada*.

Y com sab tothom, la paraula *tupinada* es essencial-
ment catalana.

¡Y després dirán que 'ls catalans no influhim en la
política madrilenya!...

Que deixin fer al Sr. Planas y Casals, y ell tot sol es
capas de reformar lo diccionari de la llengua.

A Madrid s' ha estrenat un drama titulat *El Padre
Juan*, y 'l govern ha prohibit las representacions suc-
cessivas.

Está vist. Poden los capellans desde la trona insultar
tant com vulgan als liberals. En cambi a aquests, que no

LO MÓNSTRUO, SOCIALISTA.

Mon, para bè las orellas;
Espanya, corra a alsa 'l cap;
obrrers, cantéu *aleluya*;
poble pósat a saltar:
lo gran mónstruo malaguenyo,
lo ministre universal,
lo director del tinglado
ha obert la boca ¡ha parlat!
¡Qué ha dit?.. La fama ab sa trompa
no ha escampat per totes parts:
¡ha dit cosas admirables!
¡ha fet frasses colossals!

«Qu' ell reconeix ja que 'l poble
té rahó de demanar
certas cosas que demana,
que confessa que l' Estat
deu protegi 'ls interessos
de las classes populars;
qu' es precis da un' altra forma
als reglaments del treball;
que 'l lema de las vuyt horas
li sembla molt enrahonat;
que li agrada que las masses
se vajan organisant
y entrant a la vida pública;
que troba bastant com cal
lo programa socialista:
qu' ell ho es fa una pila d' anys,
que 'ls obrers son los seus ídols,
que 'ls estima hasta rabiari
y que 'l govern qu' ell comanda
está resolt a donáls
mil probas del seu afecte,
fent estudis, meditant,
observant y tirant càlculs
ab lo fi de presentar
un gabadal de lleys sabias
y reformas radicales
que omplin los justos desifjos
dels honrats fills del treball.»

¡Eh! ¡quí diria que un home
tan altiu, tan dominant
que tot just fa quatre dias
arribava a assegurar
que 'ls obrers sollicitavan
lo súfragi universal
per vendre 'l vot per dos quartos,
vindria a allargáls la má,
a cantáls hi himnes de gloria
y a posarse al seu costat!
¡Eh! lo conservadó acérrim,
lo més alt representant
de la familia burgesa,
eclipsá al mateix Karl Marx
y predicá 'l socialisme
en lo temple del Senat!

Celebrém aquest miracle,
toquéu bombos y timbals.
Ilensém al vol las campanas,
fem salvas, aixequém archs,
ballém una farandola...
y després de haber cantat
sis ó set cansóns alegres,
diguém ab tó natural:

—Respectable senyor Cánovas:
vosté es molt espavilat,
pero 'l poble 'l pobre poble
ja no 's mama 'l dit anys há.
Tot aixé que ara predica
ab tanta formalitat,
es no més un *para-rayos*
que s' ha posat sobre 'l cap,
un rich de mel que 'ns regala
per endolgi 'l nostre estat
y una ratera que 'ns posa

UN RAM DEL JARDÍ CONSERVADOR.

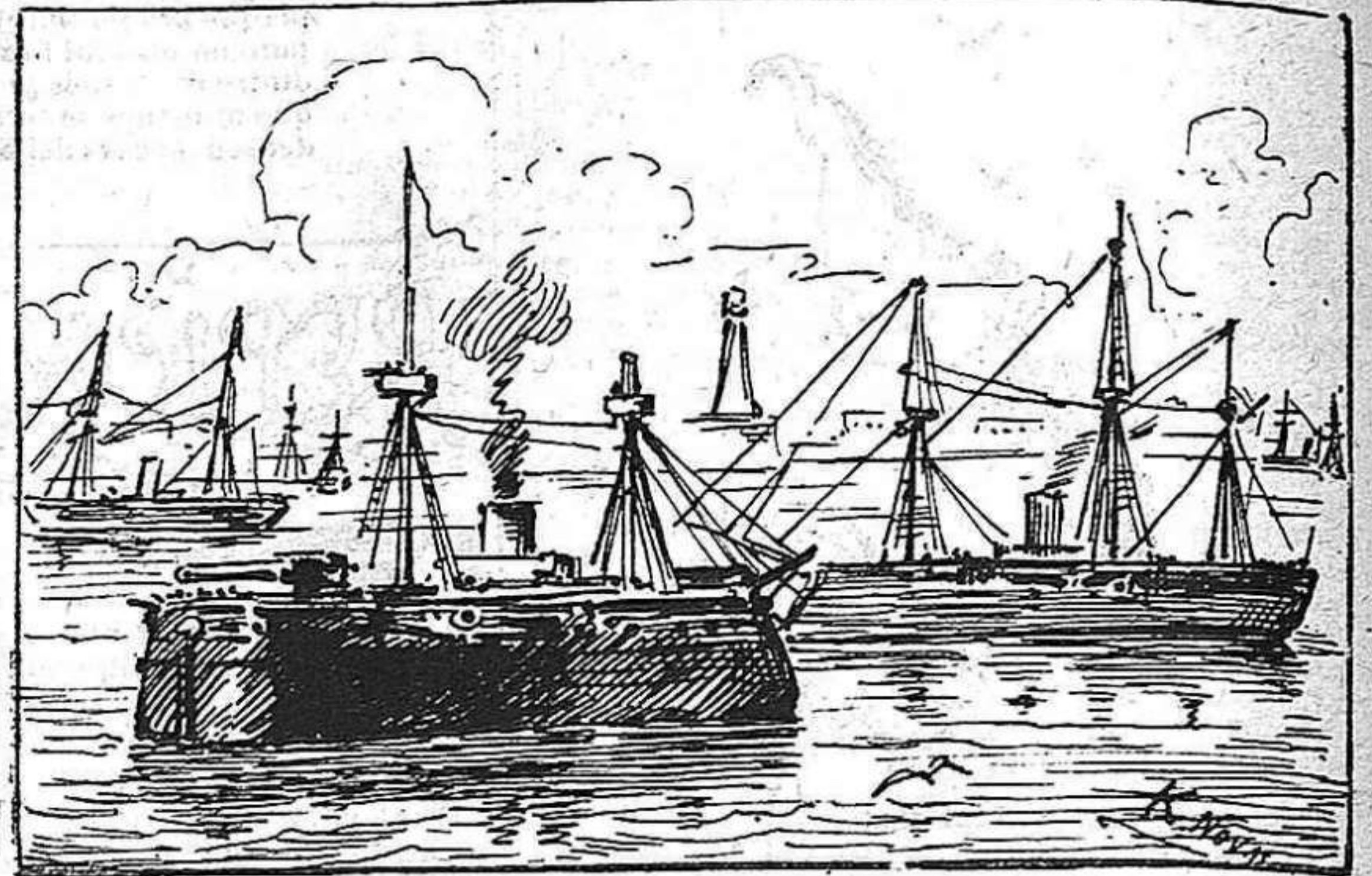

¡Vaya quinas flors!

Moro rifenyo saludant als espanyols. (Pastel de Tryconel.)

Esquadra espanyola en safarranxo, preparantse per las festas del primer de maig. (Pintura al oli de K. Novas.)

tenen trona, se 'ls veda tornarlos la pilota desde 'l teatro.

Vels'hi aquí una mostra eloqüent de la política conservadora.

Apenas la immortal Girona s' ha il·luminat tot' ella ab llum eléctrica, que 'l governador Sr. Mataró se 'n ha anat a Madrid.

Sempre m' ho havia figurat: los resplandors de la llum eléctrica no tots los ulls poden resistirlos.

Y ademés ab la llum eléctrica se veu tot.

En Romero Robledo está trayent foch per aquellás dents tan grossas que tè dessota 'ls llabis.

Los conservadors li han fet una mala partida, anulant-li la elecció de la *Económica matritense*, ab tant de cuydado preparada.

Y ell que ja estava fent la maleta per tornarse'n a la casa payral!... ¡Vaya una manera de rebrell!

¡Pobre xicot!

Ell retirava tart, y al voler tornar a casa y trucar a la porta perque li tressin la clau, lo gueto en lloch de la clau li ha tirat un mahó y li ha fet un xiribech a la clepsa.

Se queda al mitj del carrer, ferit y no sabent ahont darla.

De moment no hi haurá més remey que traslladarlo a la casa de socorro.

Tot just han pujat los conservadors al poder que ja han tret las unglas.

Conversió de la deuda de Cuba y grans gangas concedidas al Banch hispano-colonial.

Empréstit al Banch d' Espanya y 'l permis per augmentar inconsideradament la emissió dels bitllets y la prórroga per altres 17 anys del privilegi de que disfruta.

Tot aixó vol dir que tot just comensém y ja 'ns escorran fins a l' última gota de such.

Es inútil recordar que totas las eminencias que a la sombra de aquests banchs s' enriqueixen, figuran en lo partit conservador.

Tots ells se quedan asseguts als Banchs... la nació assegurada a terra.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA.—Es-ti-ma-da.
2. ANAGRAMA.—Eudalt Tudela.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Lo sublime en lo vulgar.
4. TERS DE SILABAS — CAR ME TA
ME LI LLA
TA LLA DOR

5. GEROGLÍFICH.—Si saltas te cansas y suas.

Han endavinat totas los solucions los ciutadans P. Codina Amigó y Un Pinta-monas, n' han endavinadas 4. Joan del Bogit, Un Salamero y Riteta maca; 3, Lo Tófil y Un Ma-

taroní; 2, San Patantúm, i yñí no més, P. C. Sensat del Masnou.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans N.º 13, Pitussa de Gracia, A. C. y Barretina, Un Estudiant Pobre, Un que demana pa, J. T. y R., P. Codina Amigó, L. Llorens, P. V. Botiguer, Dos xavals de Montblanch, J. Relos, Burinot, Nen de Mamas, A. Salabert B. y Cintet Barrera Cargo:—Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans P. p. t. y P. p. ta, J. Ll. y B., F. Refran, Martí (a) Passarell, Tanet de S. Pol, A. Tilop, Sor Ana, J. Alamaliv, Diumenje Bartrola, Domingo Bartrina C., Domingo Bartrinanga, A. Serra (a) Esparbech, Joanet de Berga, Amadeo, Un grilli, Un Salta-pins y Un mestre sense estudi:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá Artería: L' article resulta una mica llarch; més concentrada la materia estaria millor y veuriam de publicarlo.—P. P. T.: Gracias per l' envió; esta bé.—M. R. (Vilasar): En aquestas qüestions de rivalitats locals tenim de antich la costum de no ficarnos hi.—Doctor Ch.: Las poesias van molt bé.—Quimet Vinyas: Aprofitarém la *Intima*; l' altra es fluixa é incorrecte.—F. Piqué: Si es original, lo Madrigal va bé.—J. Malló: Es molt fluixet lo de aquesta senmana Respecte a lo de las passadas, admetém com a bonas las sévas explicacions.—J. M.ª Felru: S' ha descuidat la solució.—J. Staransa: Es llarga y 's transparenta massa la solució.—Piripichio: Ara está bé, y ho esta no solzament la vella, sino també la nova.—J. Aladern: Li agrañim l' envió.—Antonet del Corral: Hi ha molts versos repelosos, algunas rimas falsas; y finalment l' assumpto no val gayre la pena.—P. S. (Vilafranca): Veurém si la senmana proxima podem dedicarli l' espay que aquesta no 'ns ha sigut possible.—T. G. (Vilafranca): No 'ns fa 'l pés.—Xavier Alemany: Molt bé y gracias; l' article duplicat ja esta compost Sent de voste no tinga por que se 'ns estravihi res, perque ho estimém molt.—Idome Olli: Los versos van bé.

¡¡¡JA HA SORTIT!!!

UN VIATJE DE NUVIS

Humorada en vers, per C. GUMÁ
Ab dibuixos del popular artista M. MOLINÉ.
PREU: ¡DOS RALETs!

LOPEZ, Editor.—Rambla del Boij, 20.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 23

Esperant lo primer de maig. (Pintura a la sanguine per Sol-Esio.)